

Sygn. akt *XVII AmT 11/21*

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 grudnia 2021 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie, XVII Wydział Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów
w składzie:

Przewodniczący –	Sędzia SO Małgorzata Perdion-Kalicka
Protokolant –	st.sekr.sądowy Jadwiga Skrzyńska

po rozpoznaniu 9 grudnia 2021 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z odwołania **PPHU (...) sp. z o.o. w P.**

przeciwko **Prezesowi Urzędu Komunikacji Elektronicznej**

o nałożenie kary pieniężnej

na skutek odwołania od decyzji Prezesa Urzędu Komunikacji Elektronicznej z 17 grudnia 2018 r. Nr (...)

I. oddala odwołanie w całości;

II. zasądza od PPHU (...) sp. z o.o. w P. na rzecz Prezesa Urzędu Komunikacji Elektronicznej kwotę 720 zł (siedemset dwadzieścia złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

SSO Małgorzata Perdion-Kalicka

Sygn. akt XVII AmT 11/21

UZASADNIENIE

Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej decyzją z 17 grudnia 2018 r., Nr(...), na podstawie art. 210 ust. 1 i 2 oraz art. 209 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. Prawo telekomunikacyjne (t.j. Dz.U. z 2018 r., poz. 1954, dalej: Pt) w związku z art. 29 ust. 2 ustawy o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych (t.j. Dz.U. z 2017 r., poz. 2062 z późn. zm., dalej: ustawa o wruist) i art. 12 ustawy z 10 maja 2018 r. o zmianie ustawy – Prawo telekomunikacyjne oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2018 r., poz. 1118) oraz na podstawie art. 104 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (t.j. Dz.U. z 2018 r., poz. 2096, dalej: kpa) w zw. z art. 206 ust. 1 Pt, po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w sprawie nałożenia kary pieniężnej na PPHU (...) Sp. z o.o. w P. w związku z niewypełnieniem obowiązku udzielenia informacji, o którym mowa w art. 29 ust. 2 ustawy o wruist za rok 2013, 2015, 2016 i 2017, nałożył:

na PPHU (...) Sp. z o.o. w P. kary pieniężne, płatne do budżetu państwa, za nieprzekazanie przez Stronę danych przewidzianych w art. 29 ust. 2 ustawy o wruist, tj. nieprzekazanie Prezesowi UKE informacji dotyczących posiadanej infrastruktury telekomunikacyjnej, publicznych sieci telekomunikacyjnych, budynków umożliwiających kolokację,

świadczonych usług telefonicznych, usług transmisji danych zapewniających szerokopasmowy dostęp do Internetu i usług rozprowadzania programów radiowych i telewizyjnych,

1. według stanu na dzień 31 grudnia 2013 r. w wysokości 2 000,00 PLN (słownie: dwa tysiące złotych),
2. według stanu na dzień 31 grudnia 2015 r. w wysokości 2 000,00 PLN (słownie: dwa tysiące złotych),
3. według stanu na dzień 31 grudnia 2016 r. w wysokości 2 000,00 PLN (słownie: dwa tysiące złotych),
4. według stanu na dzień 31 grudnia 2017 r. w wysokości 2 000,00 PLN (słownie: dwa tysiące złotych).

(decyzja, k. 7-18).

Powód – PPHU (...) Sp. z o.o. w P. zaskarżył przedmiotową decyzję oraz wniósł o zmianę decyzji w całości poprzez odstąpienie od nakładania kary pieniężnej oraz zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania według norm przepisanych. Decyzji zarzucił:

i. przepisów prawa materialnego, to jest:

- art. 68 § 1 w zw. z art. 2 § 2 ustawy z 29 sierpnia 1997 r. Ordynacji podatkowej w zw. z art. 209 ust. 1 pkt 1 Pt poprzez nie zastosowanie do zaistniałego stanu faktycznego sprawy przepisów Ordynacji podatkowej o przedawnieniu zobowiązań za niewywiązanie się z obowiązku udzielania informacji dotyczących infrastruktury telekomunikacyjnej za rok 2013,
- art. 209 ust. 1 pkt 1 Pt polegającą na nałożeniu kary na stronę pomimo, że udzieliła ona informacji, o których mowa w art. 29 ust. 2 pkt 3 wruist;
- art. 210 ust. 2 Pt poprzez nałożenie na stronę rażąco wygórowanej kary, niewspółmiernej do zakresu naruszenia oraz możliwości finansowych Strony;
- art. 210 ust. 2 Pt przez nieuwzględnienie wszystkich okoliczności towarzyszących naruszeniu przy ocenie kryteriów ustalania wysokości kary pieniężnej a to w szczególności: nieuwzględnieniu przy wymiarze kary, że niewykonanie obowiązków wskazanych w art. 29 ust. 2 pkt 3 wruist, nie wywołało szkody, niewskazaniu przez organ skutków naruszenia zarówno w zakresie faktycznie zaistniałych negatywnych konsekwencji, a także związku naruszenia z tymi skutkami oraz wpływu na wysokość orzeczonej kary, nieuwzględnieniu przy ustalaniu wymiaru kary faktycznego zakresu prowadzonej przez stronę działalności gospodarczej, sprzeczności ustaleń faktycznych organu polegających na wskazaniu, że czyn Strony prowadził do powstania negatywnych konsekwencji podczas gdy, w konkretnym przypadku wskazano wyłącznie na jedną negatywną konsekwencję w postaci zniekształcenia wyników analizy rynku oraz wskazano wyłącznie na możliwość jej wystąpienia;

ii. przepisów postępowania, to jest:

- art. 7, 77 i 80 kpa w zw. z art. 210 ust. 2 Pt poprzez nierozpatrzenie całokształtu okoliczności mających znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy oraz dowolną ocenę materiału dowodowego, które to zaniechania doprowadziły do błędnej oceny w zakresie ustalania możliwości finansowych Strony skarżącej w oparciu o informacje nie ukazujące aktualnej sytuacji finansowej;
- art. 107 § 3 kpa poprzez nienależyte uzasadnienie decyzji, tj. niedostateczne wyjaśnienie podstaw i przesłanek oraz zawarcie w uzasadnieniu zbyt ogólnych twierdzeń, zwłaszcza w zakresie skutków naruszeń dokonanych przez Stronę;
- art. 189f § 1 pkt 1 kpa poprzez nieodstąpienie od nałożenia kary administracyjnej w niniejszej sprawie, pomimo iż waga naruszenia prawa jest znikoma, a Strona zaprzestała naruszenia prawa.

Powód podnosił, iż w przeważającej mierze zajmuje się najmem i zarządzaniem nieruchomościami, a działalność telekomunikacyjna stanowi bardzo niewielki udział w przychodach spółki.

(odwołanie k. 19-27).

Pozwany Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej w odpowiedzi na odwołanie wniósł o jego oddalenie w całości oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego zwrotu kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych (odpowiedź na odwołanie, k. 44- 53).

Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił i zważył, co następuje:

Powód - PPHU (...) Sp. z o.o. w P. jest przedsiębiorcą telekomunikacyjnym wpisanym do rejestru przedsiębiorców telekomunikacyjnych prowadzonego przez Prezesa UKE pod numerem (...) (okoliczność bezsporna, zaświadczenie o wpisie do rejestru przedsiębiorców telekomunikacyjnych, k. 28 akt adm.)

Pismem z 9 lipca 2018 r. Prezes UKE wszczął z urzędu postępowanie administracyjne w sprawie nałożenia na powoda kary pieniężnej w związku z niewywiązaniem się z obowiązku, o którym mowa w art. 29 ust. 2 ustawy o wruist za rok sprawozdawczy 2013, 2015, 2016 i 2017. Jednocześnie, Prezes UKE wezwał Przedsiębiorcę do przekazania danych dotyczących wielkości przychodu osiągniętego w 2017 r. niezbędnych do określenia podstawy wymiaru kary w terminie 30 dni od daty otrzymania zawiadomienia. Prezes UKE poinformował również o możliwości zapoznania się z zebrany materiał dowodowy w sprawie oraz o możliwości wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów w terminie 30 dni od daty otrzymania zawiadomienia, a także zgodnie z art. 73 k.p.a. o prawie wglądu w akta sprawy oraz sporządzania z nich notatek, kopii lub odpisów w każdym stadium postępowania. (zawiadomienie o wszczęciu postępowania, k. 1-3 akt adm.)

W roku 2017 r. przychód powoda wyniósł (...) zł . Ze złożonych przez PPHU (...) Sp. z o.o. w P. sprawozdań Foo wynika, że przychody z działalności telekomunikacyjnej powoda wyniosły (...) zł (rachunek zysków i strat PPHU (...) Sp. z o.o. w P. za okres 1.I.2018 r. – 30.VI.2018 r., k. 39 akt adm., okoliczności bezsporne).

Pismem z 23 lipca 2018 r. powód wniósł o łagodne potraktowanie jego uchybienia w wypełnieniu obowiązku określonego w art. 29 ust. 2 ustawy o wruist. Powód podał, iż główną działalnością PPHU (...) Sp. z o.o. w P. jest wynajem biur oraz powierzchni magazynowych i zarządzanie nieruchomością, na której się one znajdują. Ponadto wskazał na prowadzoną rozbudowę budynku produkcyjno-biurowego. Powodowa spółka podkreśliła, iż nie miała na celu ukrycie informacji, a niewykonanie przedmiotowego obowiązku w terminie stanowiło jedynie zaniedbanie ze strony powoda. Ostatecznie informacje sprawozdawcze za rok 2013, 2015, 2016 i 2017 powód przesłał w dniu 23 lipca 2018 r. (pismo powoda z 23 lipca 2018 r., k. 54 akt adm.)

Powyższy stan faktyczny został ustalony w oparciu o dowody z dokumentów zgromadzonych w postępowaniu administracyjnym i sądowym, które nie były przez żadną ze stron niniejszego postępowania kwestionowane.

Sąd zważył co następuje:

Odwołanie podlega oddaleniu.

Subsumpcja ustaleń faktycznych do obowiązującego stanu prawnego prowadzi do wniosku, że zaskarżona decyzja odpowiada prawu, a podniesione przez powoda w odwołaniu zarzuty nie mogą skutkować zmianą decyzji poprzez odstąpienie od nałożenia kary.

W myśl przepisu **art. 29 ust. 1 ustawy o wruist** Prezes UKE sporządza dla terytorium Rzeczypospolitej Polskiej i na bieżąco, nie rzadziej niż raz na rok, weryfikuje i aktualizuje, w formie elektronicznej, inwentaryzację przedstawiającą:

1) informacje o usługach telefonicznych, usługach transmisji danych zapewniających szerokopasmowy dostęp do Internetu i usługach rozprowadzania programów radiowych i telewizyjnych, świadczonych w oparciu o infrastrukturę telekomunikacyjną i publiczne sieci telekomunikacyjne zapewniające szerokopasmowy dostęp do Internetu;

2) pokrycie istniejącą infrastrukturą telekomunikacyjną i publicznymi sieciami telekomunikacyjnymi zapewniającymi lub umożliwiającymi zapewnienie szerokopasmowego dostępu do Internetu, z odrębnym zaznaczeniem łączy światłowodowych i sieci bezprzewodowych, oraz budynkami umożliwiającymi kolokację.

Ustęp 2 powołanego przepisu art. 29 ustawy o wruist stanowi, że w celu wykonania obowiązku, o którym mowa w ust. 1:

1) państwowe i samorządowe jednostki organizacyjne, z wyłączeniem podmiotów, o których mowa w art. 4 pkt 1, 2, 4, 5 i 8 Pt

2) podmioty wykonujące zadania z zakresu użyteczności publicznej,

3) przedsiębiorcy telekomunikacyjni,

- przekazują aktualne, zgodne ze stanem faktycznym, kompletne oraz adekwatne do potrzeb wykonania obowiązku, o którym mowa w art. 29 ust. 1 ustawy o wruist, informacje o posiadanej infrastrukturze telekomunikacyjnej, publicznych sieciach telekomunikacyjnych, budynkach umożliwiających kolokację, świadczonych usługach telefonicznych, usługach transmisji danych zapewniających szerokopasmowy dostęp do Internetu i usługach rozprowadzania programów radiowych i telewizyjnych oraz aktualizują je corocznie w terminie do dnia 31 marca, według stanu na dzień 31 grudnia poprzedniego roku (art. 29 ust. 2 ustawy o wruist).

Rozporządzenie Ministra Administracji i Cyfryzacji z dnia 24 lutego 2014 r. w sprawie inwentaryzacji infrastruktury i usług telekomunikacyjnych (Dz. U. z 2014 r., poz. 276) szczegółowo reguluje sposób realizacji omawianego obowiązku sprawozdawczego.

Natomiast w art. 209 ust 1 pkt 1 prawa telekomunikacyjnego została przewidziana odpowiedzialność administracyjna za niewykonanie obowiązków informacyjnych wobec Prezesa UKE. W myśl tego przepisu kto nie wypełnia obowiązku udzielania informacji lub dostarczania dokumentów przewidzianych prawem telekomunikacyjnym lub ustawą o wruist lub udziela informacji niepełnych lub nieprawdziwych lub dostarcza dokumenty zawierające informacje niepełne lub nieprawdziwe, podlega karze pieniężnej.

O sposobie ustalenia wysokości kary administracyjnej traktuje z kolei przepis art. 210 w myśl którego, Prezes UKE nakłada karę, w drodze decyzji, w wysokości do 3% przychodu ukaranego podmiotu, osiągniętego w poprzednim roku kalendarzowym. Ustalając wysokość kary pieniężnej, Prezes UKE uwzględnia zakres naruszenia, dotychczasową działalność podmiotu oraz jego możliwości finansowe.

Dokonując subsumpcji powyższego stanu faktycznego do przedstawionych regulacji prawnych Sąd doszedł do przekonania, że wydana decyzja odpowiada prawu, a ustalona w decyzji wysokość kar jest adekwatna do naruszenia przepisów prawa jakiego dopuścił się powód.

W sprawie niniejszej oczywistym jest, że powód nie przekazując informacji, o których mowa w art. 29 ust. 2 ustawy o wruist za lata 2013, 2015, 2016 i 2017 w ustawowym terminie dopuścił się naruszenia, które podlegało karze na podstawie art. 209 ust. 1 pkt 1 pt. Przy czym informacje żądane od powoda nie są bagatelne dla organu. Niewypełnienie przedmiotowego obowiązku prowadzi do zaburzenia wykonywania zadań powierzonych Prezesowi UKE, przede wszystkim w zakresie tworzenia przez Prezesa UKE warunków rozwoju i wykorzystania istniejącej infrastruktury telekomunikacyjnej do zapewnienia użytkownikom końcowym usług telekomunikacyjnych. Brak informacji wymaganych na podstawie art. 29 ust. 2 ustawy o wruist utrudnia prowadzenie przez Prezesa UKE inwentaryzacji usług i infrastruktury telekomunikacyjnej, a w konsekwencji opracowanie analizy dostępu do usług szerokopasmowych w celu zidentyfikowania obszarów wymagających udzielenia wsparcia na rozwój

infrastruktury szerokopasmowej w ramach Programu Operacyjnego Polska Cyfrowa na lata 2014-2020. Działania Prezesa UKE w tym zakresie mają na uwadze likwidowanie barier i wykluczenia cyfrowego na zgłoszonych obszarach. Informacje określone w art. 29 ust. 2 ustawy o wruist umożliwiają m. in. zapewnienie szerokopasmowego dostępu do Internetu. Z kolei nie przekazanie tych danych przez przedsiębiorcę daje mylny obraz o stanie rynku, co ma znaczenie w szczególności przy jego analizie, również pod kątem, czy występuje na nim skuteczna konkurencja w zakresie świadczenia usług telekomunikacyjnych, a także zagwarantowanie świadczenia usług telekomunikacyjnych o najwyższej jakości użytkownikom końcowym. Informacje o istniejącej infrastrukturze zawarte w publicznie dostępnym systemie internetowym mają też istotne znaczenie dla innych przedsiębiorców telekomunikacyjnych, którzy w oparciu o nie mogą podejmować własne decyzje dotyczące rozbudowy infrastruktury lub możliwości wykorzystywania infrastruktury telekomunikacyjnej innych przedsiębiorców. W oparciu o te dane także Sądy podejmują decyzje dotyczące obowiązku udostępniania np. nieruchomości na potrzeby budowy infrastruktury telekomunikacyjnej (biegli sędziowie dokonują ustaleń na zlecenie sądu na podstawie informacji zawartych w (...)). Zatem zakres naruszenia należy ocenić jako znaczny. Wobec powyższego zarzut powoda dotyczący braku powstania negatywnych konsekwencji i braku wywołania szkody wskutek niewypełnienia przedmiotowych obowiązków jest chybiony.

Jeśli chodzi o możliwości finansowe przedsiębiorcy, istotnym jest, iż przychody przedsiębiorcy za 2017 rok wyniosły (...) zł. Stanowią one podstawę wymiaru kary, W myśl art. 210 ust. 1 Pt maksymalna wysokość kary wynosiła (...) zł za każde stwierdzone naruszenie, co stanowi(...) przychodu powoda będącego podstawą wymiaru kary. Kary wymierzone powodowi w kwocie po 2000 zł za każde z naruszeń są niewielkiej, a nawet symbolicznej wysokości oraz są odpowiednie do zakresu dokonanych naruszeń.

Kary w kwocie po 2000 zł, w kontekście poczynionych ustaleń wskazujących na niewywiązanie się przez powoda z ciężących na nim branżowych obowiązków informacyjnych, nie mogą zostać uznane za nadmiernie dolegliwe lub wygórowane. W ocenie Sądu poniesienie przez powoda kary w wysokości po 2000 zł za każdy z deliktów nie będzie stanowić dla niego nadmiernego obciążenia ani nie zagrazi jego dalszemu funkcjonowaniu, szczególnie, że powód z działalności osiągnął dochód w wysokości ponad (...) zł.

Należy także podkreślić, że obniżenie wysokości kary stałoby w sprzeczności z celami prewencyjnymi sankcji za niezastosowanie się powoda do obowiązujących wymagań prawa, jak również represyjno-wychowawczymi, zmierzającymi do wymuszenia na ukaranym przestrzegania reguł prawnych w przyszłości.

Nieuzasadnione pozostają także twierdzenia powoda o istnieniu dysproporcji wielkości kary w odniesieniu do zakresu naruszenia, gdyż informacje przekazywane przez przedsiębiorców mają kapitalne znaczenie dla regulowania przez Prezesa UKE rynku telekomunikacyjnego. Nie bez znaczenia dla tej oceny ma fakt, że ustawodawca uznał, że skutkiem naruszenia tego obowiązku informacyjnego jest sankcja w postaci kary administracyjnej, a nie np. wszczęcie postępowania kontrolnego. Brak wypełnienia obowiązków, o których mowa w art. 29 ust. 2 ustawy o wruist nie może być oceniany jako nieznaczające naruszenie, nawet jeśli dotyczy przedsiębiorcy działającego na niewielką skalę. Należy przy tym podkreślić, że obowiązek z art. 29 ust. 2 ustawy o wruist jest obowiązkiem niezależnym od skali działalności przedsiębiorstwa telekomunikacyjnego, o czym zdecydował sam ustawodawca, nie stwarzając żadnego cenzusu, od którego wielkości obowiązek by uzależniał.

Odnosząc się do zarzutu powoda dotyczącego nieodstąpienia przez Prezesa UKE od nałożenia kary na podstawie art. 189f § 1 kpa, to Sąd uznał go również za nieuzasadniony.

Po pierwsze, kwestia związana z możliwością niewymierzania kary przez Prezesa UKE została uregulowana w ustawie Pt. Przepisy działu IVa kodeksu postępowania administracyjnego dotyczące administracyjnych kar pieniężnych, znajdują zastosowanie do administracyjnych kar pieniężnych wymierzanych na podstawie przepisów szczególnych, o ile w tych przepisach odrębnych, kwestie unormowane w dziale IVa kpa nie są uregulowane odmiennie. Jak stanowi bowiem przepis art. 189a § 2 pkt 2 kpa, w przypadku uregulowania w przepisach odrębnych odstąpienia od nałożenia

administracyjnej kary pieniężnej lub udzielenia pouczenia – przepisów niniejszego działu w tym zakresie nie stosuje się.

W sprawie niniejszej, powołany przez powoda przepis kodeksu postępowania administracyjnego, nie mógł zatem znaleźć zastosowania, gdyż ustawa prawo telekomunikacyjne zawiera samodzielne przepisy, które w sposób kompleksowy regulują kwestię wymierzania kar administracyjnych. W myśl przepisu art. 209 ust 1a Pt przedmiotowa kara pieniężna może zostać nałożona także w przypadku, gdy podmiot zaprzestał naruszania prawa lub naprawił wyrządzoną szkodę, jeżeli Prezes UKE uzna, że przemawiają za tym czas trwania, zakres lub skutki naruszenia.

Zdaniem Sądu okoliczności niniejszej sprawy nie przemawiały jednak za odstąpieniem od nałożenia na powoda kary pieniężnej. O ile można się zgodzić, że powód ostatecznie zaprzestał naruszania prawa i dopełnił obowiązku po terminie, to jednak nie sposób przyjąć że zakres naruszenia przemawia za nienakładaniem na powoda kary. Informacje, jakie przedsiębiorca winien przekazać organowi, były mu niezbędne do dokonania własnych analiz rynku telekomunikacyjnego w zakresie dostępu do usług szerokopasmowych oraz tworzenia warunków rozwoju i wykorzystania istniejącej infrastruktury telekomunikacyjnej do zapewnienia użytkownikom końcowym usług telekomunikacyjnych. Należy przy tym zważyć, że gdyby wszyscy przedsiębiorcy telekomunikacyjni, lub tylko większość z nich, nie realizowałyby obowiązków, podobnie jak uczynił to powód, całkowicie niemożliwe byłoby wykonywanie zadań stawianych Prezesowi UKE. Dlatego konieczne jest jednak realizowanie przez organ określonej polityki karania, aby wyeliminować w przyszłości pewne negatywne zjawiska, w tym także niewykonywanie zobowiązań przez przedsiębiorców telekomunikacyjnych. Zachowanie dyscypliny wśród przedsiębiorców telekomunikacyjnych jest bowiem kluczowe dla regulacji rynku telekomunikacyjnego. Bez współpracy w dziedzinie przekazywania informacji organowi regulacyjnemu nie byłoby możliwe kontrolowanie i regulowanie przez Prezesa UKE rynku telekomunikacyjnego do czego został powołany.

Rozpoznając liczne zarzuty powoda dotyczące naruszenia zasad postępowania administracyjnego, Sąd uznał, że nie są one zasadne.

W tym zakresie Sąd podziela utrwalony w judykaturze pogląd o nieskuteczności powoływania się na naruszenie przepisów postępowania administracyjnego w postępowaniu przed SOKiK, poza pewnymi wyjątkami. W szczególności, tego typu zarzuty zasadniczo nie mogą stanowić samoistnej podstawy uchylenia decyzji. Wynika to z faktu, że wniesienie do sądu odwołania od decyzji administracyjnej wszczyna dopiero cywilne, pierwszoinstancyjne postępowanie sądowe, w którym sąd dokonuje własnych ustaleń, rozważając całokształt materiału dowodowego (takie stanowisko wyraził Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 29 maja 1991r., sygn. akt III CRN 120/91; postanowieniu z dnia 11 sierpnia 1999r. sygn. akt I CKN 351/99; wyroku z dnia 19 stycznia 2001r. sygn. akt I CKN 1036/98). Podobnie Sąd Apelacyjny w Warszawie w uzasadnieniu wyroku z dnia 20 grudnia 2006 r. stwierdził, iż zarzuty dotyczące naruszenia przepisów postępowania administracyjnego nie mogą być podnoszone przed SOKiK, który jako sąd powszechny rozpatruje sprawę od nowa, co skutkuje brakiem możliwości uchylenia decyzji zaskarżonej do tego sądu z uwagi na naruszenie przepisów postępowania administracyjnego (sygn. akt VI ACa 620/06).

Wobec powyższego Sąd uznał, że Prezes UKE dokonał prawidłowej analizy wszystkich przesłanek, które winien wziąć pod uwagę zgodnie z treścią art. 210 ust. 2 Pt, mając na względzie, że kary pieniężne są instrumentem o charakterze prewencyjnym i dyscyplinującym, służącym wymuszaniu przestrzegania podstawowych obowiązków wynikających z przepisów ustawy, przy uwzględnieniu celów stawianych przez prawo telekomunikacyjne.

Sąd stanął zatem na stanowisku, że stan faktyczny sprawy uzasadniał nałożenie kar pieniężnych oraz ustalenie ich wymiaru w wysokości określonej w zaskarżonej decyzji. Kary należy uznać za minimalne w świetle przychodów przedsiębiorcy, aczkolwiek proporcjonalne do naruszenia przepisów ustawy.

Sąd nie uwzględnił zarzutu przedawnienia podnoszonego przez powoda z tej racji, że przepis art. 189g § 1 k.p.a. (będący przepisem szczególnym wobec ordynacji podatkowej gdyż odnosi się wyłącznie do administracyjnych kar pieniężnych), wskazuje, że administracyjna kara pieniężna nie może zostać nałożona, jeżeli upłynęło 5 lat od dokonania naruszenia prawa. Jeśli więc obowiązek informacyjny, dotyczący stanu infrastruktury na 31.12.2013r,

powód winien zrealizować do 31 marca 2014r, to od tej daty należy liczyć 5 letni bieg przedawnienia. Zatem przedawnienie nastąpiłoby 1 kwietnia 2019r. Tak więc nałożenie kary decyzją z 17.12.2018r nastąpiło przed upływem tego terminu.

Z powyższych względów, nie znajdując podstaw do uwzględnienia odwołania, na podstawie art. 479⁶⁴ § 1 kpc podlegało ono oddaleniu.

O kosztach postępowania postanowiono stosownie do treści art. 98 i 99 kpc, zasądzając na rzecz strony wygrywającej proces - Prezesa UKE koszty niezbędne do celowej obrony, które w sprawie niniejszej ograniczały się do kosztów zastępstwa procesowego. Wynagrodzenie pełnomocnika pozwanego w wysokości 720,00 zł ustalone zostało w oparciu o § 14 ust. 2 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. 2015, poz. 1804 z zm.).

SSO Małgorzata Perdion-Kalicka

ZARZĄDZENIE

(...)

(...)